

Vijm

Simone Arts

Applaus voor Sterre

S

Omslagontwerp en illustratie schutblad © Ingeborg Vriends van der Steijn

Typografie omslag: Sproud - Haarlem

Spreekwolkjes © Vladischern - Fotolia.com

Hoofdstukopening & bloemetjes © Emmi - Fotolia.com

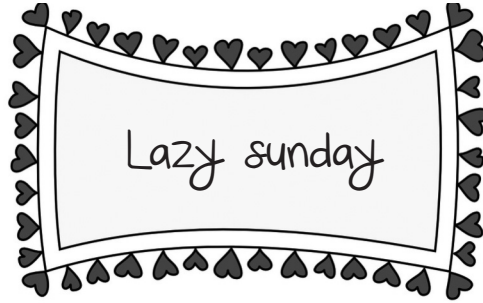
Smileys © Do Ra - Fotolia.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Simone Arts, 2014

ISBN e-boek 9789025112646

NUR 283

‘Morgen weer naar school,’ mopperde Sterre. Samen met Doreen en Jim zat ze op een bankje in de haven. Billen op de rugleuning, voeten op de zitting, schetsblokje op schoot, beetje tekenen, beetje kletsen en dus ook een beetje mopperen. Het weer was zacht, al waren de bladeren aan de bomen al aan het verkleuren; Sterre voelde de zon lekker warm op haar rug.

‘Yep,’ zei Doreen vrolijk. Ze sprong van de bank. ‘Ik ga, want ik zou nog met iemand uit mijn klas bellen over huiswerk en Daan skypt me straks. Hé, ben ik dat?’ Ze wees op het portretje in het schetsblok.

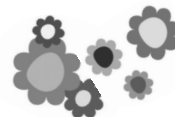
Sterre knikte en scheurde het eruit. ‘Alsjeblieft. De volgende keer zal ik Daan voor je tekenen!’

‘Doe hem de groeten,’ zei Jim.

Met twee treden tegelijk liep Doreen de betonnen trap tegen de dijk op naar boven.

Sterre zwaaide haar uit. ‘Doei, Dodo!’

“Dodo”? Is dat haar nieuwe bijnaam?’ Jim grinnikte en onmiddellijk fladderde er een hele zwerm rozerode vlinders door Sterres onderbuik.

Zo nonchalant mogelijk plofte ze weer naast hem op het bankje dat uitkeek over het haventje.

‘Ik heb *No game over* van Jade ingestudeerd. Wil je het horen?’ vroeg Jim.

‘Cool!’

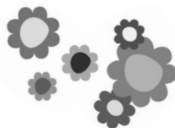
Terwijl Jim zijn gitaar uit de koffer haalde en het nieuwste nummer van haar idool op zijn gitaar speelde, schetste Sterre wat op een leeg blaadje. Ze dacht aan vroeger – voor de zomervakantie - toen ze nog elke middag na school met Doreen speelde: op de trampoline springen, toneelstukjes verzinnen op het podium, zingen, dansen, logeren, boodschappen doen... ze deden eigenlijk alles behalve bezig zijn met school.

Ze keek naar Jim. Wat kon hij toch goed gitaarspelen! Sterre wist dat hij een song op de radio maar een paar keer hoefde te horen en dan kon hij hem al naspelen.

Doreen had dat met songteksten. Nederlandstalige of Engelse, dat maakte niks uit. Zodra ze een lied een paar keer gehoord had, zong ze het feilloos na.

Ik wou dat ik zo’n talent had, dacht Sterre en ze kraste haar schets door. Ik wou dat ik iets zo goed kon, waar iedereen me om zou bewonderen.

Het liedje was afgelopen en Jim speelde een ander nummer. Het begon heel rustig en zacht, Sterre werd er een beetje verdrietig van. Maar halverwege werden de noten hoger en veranderde het rustige rime in een vrolijk up-tempo. En weer leek het hem super gemakkelijk af te gaan.

‘Te gek!’ zei Sterre toen hij klaar was.
Hij lachte zijn leuke, raadselachtige lachje. ‘Vind je het echt mooi?’

‘Heel vet! Hoe heet het?’

‘*Number one.*’

‘*Number one?* Nooit van gehoord. Van wie is het?’

Weer dat lachje. ‘Ik moet ook weg.’

‘Waar ga je heen?’

‘Een auditie voor een band.’

‘Auditie?! Wow!’

‘Misschien wordt het niks,’ zei Jim onverschillig.

‘Tuurlijk wel! Je speelt supergoed. Ben je zenuwachtig?’

‘Neu. Beetje. Nauwelijks.’

‘Ik ga voor je duimen.’

Jim schoof zijn beanie over zijn oren. ‘Cool. Zie je later, Ster.’

Toen hij op zijn fiets gesprongen was, draaide hij zich nog een keer om en stak zijn hand op. Zijn lange haar piekte vrolijk onder zijn muts uit. Ik zou hier een foto van moeten maken, dacht Sterre. Dan kon ik die instellen als screensaver en er elke avond net zo lang naar kijken tot ik in slaap viel.

Een vlucht meeuwen scheerde schel krijsend met een boog over de aangemeerde boten. Hoe zouden zij de wereld zien, vanuit de lucht?

Sterre begon te tekenen: vier vrienden op het bankje in vogelvluchtperspectief. Doreen was van bovenaf herkenbaar aan haar donkere krullen, Daan had blond haar, Jim droeg zijn beanie en hij had natuurlijk zijn gitaarkoffer bij zich en bij zichzelf te-

kende ze een lange rossige paardenstaart.
Haar telefoon piepte.
Hé, een bericht van Jim!

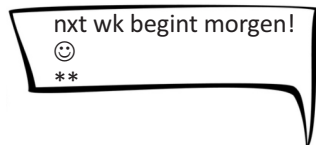
nxt wk?
J

Een beetje teleurgesteld staaarde ze naar de tekst. Ze wilde Jim veel eerder zien dan “next week”! Maar ja, hij had het druk, net als Doreen en Daan. Ze zuchtte. Hoe kon ze nou luchtigjes, op een niks-aan-de-hand-manier een berichtje terugsturen en het voor elkaar krijgen dat ze hem eerder zou zien?

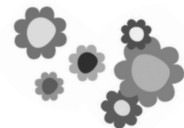
ik kan 24/7!
**

Bleh, veel te wanhopig. Weg ermee! Iets anders:

nxt wk begint morgen!
😊
**

Nee, ook te kwijlerig. Misschien was het toch beter om geduld te hebben, ook al was ze hoteldebotelsupersmoorverliefd op

hem en zou ze hem het liefst achterna fietsen en wachten totdat hij de auditie had gedaan en hem omhelzen als hij weer naar buiten kwam en hem een superzachtzoete zoen...

laat maar weten wanneer
je kunt
**

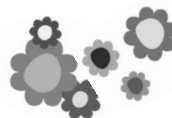
Meteen piepte haar telefoon weer.

Heb H&Wschrfn nog
Stop t mrgnvrq id brvnbs
xD

‘Ben ik alweer aan de beurt voor het heen-en-weerschrift?’ mompelde Sterre.

Aan het einde van de zomervakantie hadden ze samen van hun zakgeld een mooi schrift gekocht. De ene week zou Doreen er iets in schrijven, de andere week Sterre. Dat was de deal. Zo wisten ze toch alles van elkaar, ook al zaten ze niet meer bij elkaar op school.

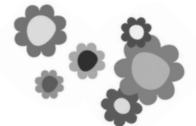
Het leek toen een geweldig idee, maar op de een of andere manier vond Sterre het hartstikke moeilijk om op te schrijven wat ze allemaal meemaakte. Vroeger ging dat vanzelf, maar nu... Bovendien: ze ging naar school van half negen tot half vier en dan weer naar huis, en dat vijf dagen per week, dus zoveel span-

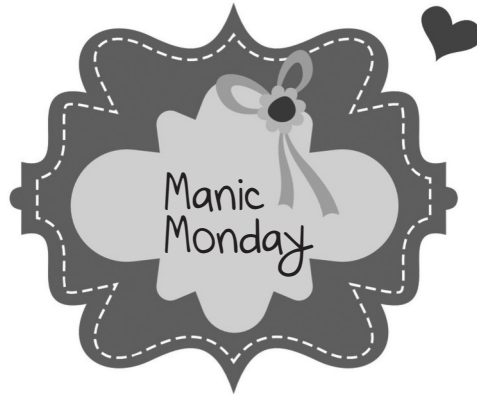
nends gebeurde er niet! Doreen deed natuurlijk hetzelfde, maar toch schreef zij altijd hele lappen tekst, soms wel twee of drie keer per week.

Sterre propte haar tekenspullen in haar tas en slenterde naar huis. In haar slaapkamer ging ze voor de grote spiegel staan en bekeek haar gezicht nauwkeurig. De theaterlamp aan het plafond gaf beurtelings een gele, groene, rode en blauwe bundel licht.

Ik ben een sproetenkop met een bos gele, groene, rode, blauwe, verlepte worteltjes op mijn hoofd, dacht ze. Logisch dat Jim een week moet bijkomen voordat hij me weer wil zien.

De schoolweek begon altijd goed: het eerste lesuur had Sterre tekenen. Op het digibord stonden twee totaal verschillende schilderijen.

‘Voordat ik jullie aan het werk zet met een nieuwe opdracht, gaan we eerst wat kunst bekijken.’

Sterre ging op het puntje van haar stoel zitten.

Van Wolthoven ging verder: ‘Kunstenaars werken het fijnst als ze inspiratie hebben. Wie weet waar kunstenaars hun inspiratie vandaan halen?’

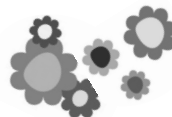
Toen ze zag dat anderen hun hand opstaken, deed Sterre het ook. Aarzelend. Stel je voor dat ze iets mocht zeggen en het zou totaal verkeerd zijn? Dat zou een afgang zijn!

‘Zeg het maar, Sterre.’

Sterre voelde hoe alle ogen op haar gericht waren.

‘Nou ja, ik denk... ik weet het natuurlijk niet zeker, maar...’

‘Dat geeft niet. Wat dénk je?’

‘Ik... eh... denk, bijvoorbeeld eh... uit de natuur, of uit hun dromen, of uit de krant, of van andere kunstenaars of...’

Van Wolthoven lachte. ‘Dat zijn allemaal heel goede voorbeelden.’

Yes! dacht Sterre. Ik wist iets!

‘Er zijn ook kunstenaars die zich laten inspireren door de werkelijkheid om hen heen,’ zei Van Wolthoven. Ze klikte op een van de vier schilderijen. “Campbell tomato soup” stond erop.

In de klas ontstond rumoer. ‘Dat is toch geen kunst?’ riep iemand.

‘Waarom niet?’ vroeg de lerares.

‘Het lijkt meer op een reclame voor soep! Daar staan de schappen in de supermarkt vol mee!’

‘Juist,’ zei Van Wolthoven. ‘De kunstenaar die dit schilderij maakte, wilde precies laten zien wat jij nu zegt. Dat de maatschappij bol staat van de massaproductie.’

Massaproductie, dacht Sterre, wat een woord.

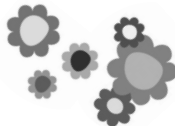
‘Nu een werk van een andere kunstenaar,’ zei de lerares. ‘Kijk.’

‘Een spook!’ riep iemand.

De hele klas grinnikte, behalve Sterre. Wat was dit in vredesnaam voor een eng schilderij? Wie maakte nou zoiets?

‘Een spook, zeggen jullie,’ zei Van Wolthoven kalm. ‘Ik begrijp dat je dat denkt, maar het is iets anders.’

Sterre twijfelde. Ergens kwam het haar wel bekend voor, dat poppetje met zijn handen tegen zijn oren en dat verschrikte gezicht, met die gekke rode golvende gloed op de achtergrond.

‘Dit schilderij heet “De schreeuw”. Wat voelen jullie als je hier-naar kijkt?’

Niemand stak zijn vinger op.

‘De schilder maakte dit kort nadat zijn relatie voorbij was ge-gaan. Hij had verschrikkelijk veel liefdesverdriet en voelde zich totaal verloren. Hij meende dat de hele wereld tegen hem was en naar hem schreeuwde. Je ziet aan zijn mond hoe hij daarvan schrok. Hij hield wanhopig zijn handen tegen zijn oren om het volume van de schreeuw te dempen.’

De lerares zweeg even.

Sterre merkte dat ze tijdens de uitleg haar adem had ingehou-den.

Liefdesverdriet was vast nog veel erger dan stiekem verliefd zijn op iemand. Als je stiekem verliefd was, kon je nog dromen, fan-taseren dat die ander op een dag ook op jou zou zijn. Liefdes-verdriet leek haar een nachtmerrie. Dan was je samen geweest, je hoorde bij elkaar, maar dan opeens... werkte het niet meer. Was de verliefdheid bij je geliefde over. Of nog erger: was hij ver-liefd op een ander!

Toen ging de bel.

Dat zou je nou altijd zien: iedere schooldag zat je elk uur de wij-zers van de klok vooruit te kijken en op dat geluid te wachten en te wachten en nu kwam het opeens zomaar.

Het volgende lesuur, bij Frans, ging het - zoals gewoonlijk - minder goed.

‘Dus mesdames et messieurs, het is “le bon voyage”, “les bonnes

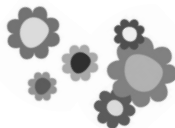
vacances” en “la bonne journée”,’ dicteerde La Madame. Zo noemde Sterre haar lerares Frans. Ze was ook echt een madame op haar tiktaktikkende pumps en in haar ruisende mantelpak. ‘Let op de lidwoorden!’ snerpte ze.

Sterre snapte er niks van. Vragend keek ze naar Fiona naast haar, maar die zat ijverig te schrijven, met het puntje van haar tong uit haar mond. Achter haar hoorde ze twee meisjes smoezen en helemaal aan de andere kant van het lokaal zaten ook meisjes. De meesten schreven, sommigen waren zachtjes aan het kletsen.

Ze bladerde naar een lege bladzijde in haar agenda en pakte een potlood uit haar etui. Ze had zin om te tekenen. Maar wat? Het schilderij van de tomatensoep schoot haar weer te binnen. Zoiets massaproductieachtigs wilde ze ook wel eens proberen. Ze keek om zich heen en zag bij een jongen voor haar een flesje cola uit zijn rugzak steken. Aha! Inspiratie!

Terwijl ze tekende dacht ze aan Jim. Eigenlijk dacht ze altijd wel aan Jim, maar het leek net of die gedachten pas echt loskwamen, bevrijd werden, op het moment dat ze begon te tekenen. Zoals de lijnen uit haar potlood vloeiden, zo stroomden de gedachten door haar hoofd.

Jim was super muzikaal en stoer en lief, als hij snel antwoord gaf op haar berichtjes tenminste. Na haar reactie gisteren had hij nog niks laten horen. Misschien was zijn auditie niet goed gegaan? Misschien vond hij dat zij een dag had moeten voorstellen waarop ze konden afspreken? Of had hij zijn telefoon uitstaan?

Gek eigenlijk dat hij zo goed bevriend was met Daan. Die was totaal het tegenovergestelde van Jim. Iedere dag belde hij met Doreen, hij stuurde haar constant berichtjes en spaarde al zijn zakgeld, zodat hij haar – en Jim en Sterre ook natuurlijk – zo vaak mogelijk met de trein kon opzoeken.

Sterre zuchtte. Nog zes nachten slapen en dan zou ze Jim weer zien. Wat zouden ze gaan doen? Beetje kletsen en gitaarspelen in de haven zou het wel worden. Als het tenminste mooi weer was. Anders in de snackbar een colaatje drinken of zoiets. Ze moest in ieder geval een foto van hem zien te maken. Als hij het niet merkte. Of zou ze het hem gewoon vragen? ‘Hé Jim, mag ik een foto van je maken? Daar kan ik later goud geld mee verdienen als jij wereldberoemd bent!’ Haha, dat durfde ze dus nooit, nooit en nog eens nooit.

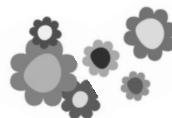
‘Ik vind het si ennuyeux als jij constant in je agenda zit te droedelen, Sterre! Ik probeer hier les te geven, sta mijn uiterste best te doen om iedereen, ook jou, goede cijfers te laten halen en jij gaat zitten niksen. Laat me je huiswerk eens zien!’ Nijdig keek de lerares haar aan.

Met een knalrode kop liep Sterre naar voren. Ze voelde de ogen van haar klasgenoten prikken in haar rug. Haar oefenboek zag er smetteloos uit.

Verbijsterd staaarde de lerares naar de lege pagina's. ‘Maak jij je oefeningen in een apart schrift?’

Sterre schudde haar hoofd.

‘Ik maak er een aantekening van. En als je de volgende les niet al je huiswerk keurig in orde hebt, dus ook dat van de afgelopen weken, laat ik je een hele week tot vijf uur nablijven.’

Toen Sterre na school thuiskwam, hoorde ze de kwaai stemmen van haar ouders al beneden in het gangetje. Rillend trok ze haar regenpak uit. Natte haarslierten plakten aan haar wangen en de banden van de loodzware schooltas sneden in haar schouders.

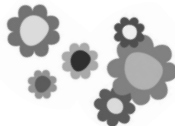
Het liefst zou ze helemaal niet naar boven gaan, waar haar ouders aan het ruziën waren. Als het aan haar lag, trok ze dat natte regenpak weer aan en ging ze naar Doreen. Maar ja, haar Aller-Beste Vriendin moest natuurlijk weer met haar neus in de boeken.

‘Ik vind huiswerk maken niet erg,’ had ze gezegd. ‘Het is best leuk. Latijn en wiskunde en zo.’

Niet erg? dacht Sterre. Niet erg? Het is hart-stik-ke erg! Door dat stomme huiswerk zien we elkaar nauwelijks meer. Stomme middelbare school!

Boos liep ze de trap op. Een ijskoude regendruppel gleed via haar nek naar haar rug. Stomme regen.

‘Hou op met je slappe geklets over een oplossing vinden!’ hoorde ze haar moeder zeggen met een stem zo hard als beton. ‘We kunnen niets meer doen. Het theater gaat dicht. Punt uit.’ Stomverbaasd bleef Sterre achter de half openstaande keuken-deur staan. Ze gluurde de keuken in. Haar vader leunde tegen

het aanrecht en deed iets wat hij nooit deed: hij dronk bier. Zo-
maar uit een flesje. Achter hem stonden er nog twee. Die waren
al leeg, zo te zien.

‘Stop nou eens een keer met negatief denken,’ mopperde hij.
‘We hebben zelf nog wel wat geld, we kunnen sponsors zoeken,
we kunnen...’

‘Ten eerste hebben wij zelf absoluut niet genoeg geld om Tussen
De Schuifdeuren te redden,’ viel haar moeder hem in de rede.
Ze zat aan de keukentafel en had een glas wijn in haar handen.
De tafel lag bezaaid met papieren, een rekenmachine, twee te-
lefoons, pennen en potloden, een lege wijnfles en een laptop.

‘Ten tweede heb ik helemaal geen tijd om sponsors te zoeken...’
‘Dan máken we tijd,’ zei vader, maar moeder schudde haar
hoofd.

‘Dat heeft geen enkele zin. Ik kan toch geen sponsors vinden,
want iedereen moet de broekriem aanhalen. Overal is het geld
op. Snap dat dan! In deze tijden gaan bedrijven niet een klein,
onbeduidend theatertje subsidiëren.’ Haar moeders stem vloog
een octaaf omhoog. ‘Iedere dag worden er mensen ontslagen,
iedere dag moet er meer bezuinigd worden en jij gelooft dat wij
een geldschietter kunnen vinden? Ben je nou helemaal gek ge-
worden? Zal ik jou eens wat zeggen? Over een jaar is dit theater
verdwenen!’

‘Dit pik ik niet!’ brulde haar vader. ‘Ik probeer mijn harses erbij
te houden, me niet op te laten juttten door die drol van een wet-
houder met zijn dreigementen en jij verklaart me voor gek!’
Sterre zwaaide de deur helemaal open. ‘Gezellig hier.’

Geschrokken keken haar ouders haar aan. ‘Sterre! Je bent er al,’ zei mam nep-kalm.

‘Waar hadden jullie het over?’

‘O, nergens over.’

‘Over geld en het TDS en drollen, meende ik te verstaan.’

‘We hebben een brief gekregen van de gemeente,’ legde pap uit.

‘Er moet fors bezuinigd worden.’ Hij pauzeerde even en ging toen zacht verder: ‘Tussen De Schuifdeuren wordt waarschijnlijk gesloten.’

‘Wordt zeker gesloten,’ verbeterde mam.

‘Misschien kunnen we nog iets bedenken,’ ging vader verder.

‘Vertel het dus nog maar even tegen niemand.’

‘Lees De Krant! Kijk Naar Het Journaal! Word

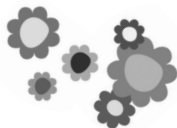
Wakker, We Kunnen NIKS Meer Doen, Want Het Is Crisis.’ Elk woord van mama kreeg een nijdige hoofdletter. ‘En Voorlopig Is Dit Inderdaad Geheim.’

‘Succes dan,’ bromde Sterre. Ze draaide zich om, tilde de loodzware schooltas weer op en ging terug naar beneden.

Stom geruzie! Stomme ouders! Stomme economische crisis!

In de foyer klonk het monotone gezoem van de koeling achter de bar. Ze pakte een flesje cola (wat eigenlijk niet mocht), een zakje paprikachips (wat natuurlijk ook niet mocht) en liep de theaterzaal in. Ze knipte twee podiumlampen aan, schoof de dikke rode gordijnen open en ging in de coulissen zitten. Hier kon je door simpelweg een rondje te draaien alle plekken zien die van belang waren voor optredende artiesten: het podium,

de ruimte achter de coulissen waar alle voorbereidingen werden getroffen en de spanning misschien wel het allerhoogst was. En als je je nek uitrekte, keek je ook zo de zaal in. Vroeger kostte het haar geen enkele moeite om die vol publiek te fantaseren, maar nu werd ze alleen maar treurig van al die lege stoelen voor zich.

Zou het echt waar zijn, wat haar moeder zei? Zou het theater dicht moeten? Was er echt niet genoeg geld meer om het open te houden? Zou het TDS helemaal verdwijnen? Dat zou vreselijk zijn! Sterre dacht aan alle optredens die ze hier in het theater had gezien. Aan hoe haar vader vrolijk tussen zijn tanden floot als hij bezig was het licht en geluid voor een show voor te bereiden. Aan hoe trots haar moeder was als ze na afloop van een première zelf de bühne op ging om de artiest een bos bloemen aan te bieden. Wat voor werk zouden haar ouders moeten gaan doen, als het theater ging sluiten? Werden ze dan allebei werkeloos en moesten ze verhuizen?

In een flits zag ze zichzelf en haar ouders met koffers en tassen voor de deur staan.

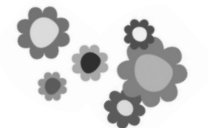
Haar moeder hilde. Haar vader hing het bordje “wij zijn even weg” voor de deur. Het woord “even” was doorge-

streept.

Ze kieperde haar schooltas leeg en pakte haar schetsblok en haar etui. Als vanzelf ontstond het beeld dat ze zojuist voor zich had gezien op papier. In de linkerhoek van het blad tekende ze Jim. Hij zwaaide hen uit.

Toen de tekening klaar was, was het alsof ze wakker werd uit een nare droom. Verdwaasd staarde ze naar het papier. Had ze de toekomst van het TDS getekend? Haar toekomst?

Ave Stella,

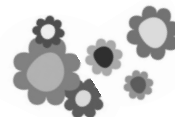
Als jij en ik in de Romeinse tijd leefden, zou jij Stella heten. Want Stella betekent 'ster'!

Hoe gaat het met je? Met mij gaat het goed. Mam heeft eergisteren weer een chemokuur gehad. Nog maar twee, dan is ze er hopelijk vanaf.

Ik heb deze week veel toetsen, zit uren rijtjes woorden te stampen! Na school leer ik steeds vaker samen met Rozemarijke en Annemarijke, twee vriendinnen uit mijn klas. De ene keer bij R, dan bij A. en vandaag voor het eerst bij mij.

Stiekem las Sterre tijdens Nederlands wat Doreen in het heen-weerschrift had geschreven. Ergens in de verte zeurde meneer Van der Heijden, haar leraar, over boekverslagen, maar zijn stem werd gedempt door een orkaan van jaloezie die door Sterres binnenste sjeesde.

Rozemarie en Annemarije!?! Die namen alleen al! Een en al kak-
kiebakkie, dat hoorde je zo.

Herinneringen aan vorig jaar schoten door haar hoofd, toen Do-
reens moeder ook ziek was en zij daarom niet bij Doreen thuis
mocht komen.

Terwijl ze toch haar ABV was.

Nu nog steeds, trouwens.

Toevallig.

Waarom mochten die gymnasiumtutjes dan nu wel langsko-
men?

Waarom wist zij het antwoord op deze vraag niet?

Wist ze nog meer dingen van Doreen niet?

ABV's wisten toch altijd alles van elkaar?

Hè nee, ze wilde niet zo kinderachtig denken en aan jaloers zijn
had je niks. Ze moest positief denken. Het was juist fijn voor
Doreen dat ze zulke hoge cijfers haalde, dat ze zo snel nieuwe
vriendinnen had gekregen en dat ze zo leuk met Daan verkering
had.

Ja, dát waren positieve en goede gedachtes. Pfff...

Slappe hap.

Ik wil ook nieuwe vriendinnen, zanikte een stemmetje in haar
hoofd. Ik wil ook samen huiswerk maken, om de beurt bij ie-
mand anders. Ik wil ook iets leren wat ik aan Doreen kan vertel-
len.

Sterre zuchtte en schoof het heen-en-weerschrift terug onder
haar lesboek. Stom schrift.

‘Sterre, herhaal jij even wat ik zojuist uitlegde?’

